

Arrest

nr. 349 323 van 29 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2025 met refertenummer 126503.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 april 2026.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Procedurele voorgaanden

Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005- 06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De inlichtingen waarover de Raad beschikt laten toe aan te nemen dat de verzoekende partij het Belgische grondgebied heeft verlaten. Er blijkt dan ook niet dat zij nog een actueel belang heeft bij het ingestelde beroep.

Het beroep komt onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 9 april 2026 diende verzoeker een verzoek tot horen in, waarbij hij aanvoert dat hij het Belgisch grondgebied niet heeft verlaten in 2025. Aan het verzoek tot horen worden verscheidene stukken gevoegd, waaronder attesten van medische afspraken op 12 mei 2025, 8 augustus 2025, 12 augustus 2025, 5 september 2025, 23 september 2025, 26 september 2025, 13 november 2025, 9 januari 2026 en 13 januari 2026.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker middels het voorleggen van deze medische attesten het bewijs levert dat hij nog steeds op het Belgisch grondgebied aanwezig is. Verweerders standpunt ter terechtzitting, dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker België heeft verlaten en inmiddels is teruggekeerd, laat niet toe hier anders over te denken. Verweerders betoog is immers gesteund op een loutere veronderstelling en het is, nu verzoeker over een langere periode artsen in België consulteerde, niet aannemelijk dat hij het land zou hebben verlaten.

Het in de beschikking van 24 maart 2026 opgenomen standpunt dient bijgevolg te worden verlaten en een verder onderzoek van het ingediende beroep dringt zich op.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

2.1. Verzoeker diende op 15 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 29 januari 2024 de beslissing waarbij het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt afgewezen. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.3. Bij arrest nr. 318 023 van 5 december 2024 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 11 februari 2025 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 12 februari 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [L.] voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/01/2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 5/12/2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 28/04/2023 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn twee minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de minderjarige kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijke wijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kinderen, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek. Een verlenging voor gezinnen met schoolgaande kinderen wordt geregeld bij omzendbrief van 29.04.2003 (gewijzigd bij de omzendbrief van 02.01.2016) waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen dat de uitvoering van een eerste verwijderingsmaatregel, genomen in de periode vanaf het begin van de paasvakantie tot het einde van het schooljaar, opgeschort wordt tot het einde van het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote, hun twee minderjarige en twee meerderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezins- en familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Betrokkene verklaarde verder dat een meerderjarige broer legaal in België en een schoonzus in Italië verblijft. Die behoren echter niet tot de gezinskeren van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde bij het CGVS last te hebben van geheugenverlies door stress. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheids-beginsel, van de hoorplicht, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van “het beginsel van respect voor de menselijke waardigheid” en van de artikelen 7, 24 en 33 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Zijn betoog luidt als volgt:

“[...]

a) Vooreerst kan er waargenomen worden dat er een beschermingswaardig familie- en gezinsleven bestaat voor de verzoeker in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent immers dat de verzoeker is getrouwd en dat hij samen met zijn echtgenote kinderen heeft.

Het is de verzoeker echter niet duidelijk of de Dienst Vreemdelingenzaken effectief rekening heeft gehouden met het concrete dossier van verzoeker.

Zo stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker 2 meerderjarige en 2 minderjarige kinderen heeft. Gezien verzoeker in België samenwoont met zijn echtgenote en 3 kinderen, heeft de verzoeker de indruk dat de beslissing niet uitgaat van de juiste feitelijke gegevens.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert ook dat mag verondersteld worden dat de kinderen in België school lopen. Het is merkwaardig dat de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat dit een correcte, feitelijke motivering vormt gezien het duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit niet heeft onderzocht.

De verzoeker is inderdaad niet gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken voorafgaand aan het nemen van de verwijderingsbeslissing zodat het de verzoeker voorkomt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de feitelijke elementen van verzoekers familie- en gezinsleven in België. Ook het daadwerkelijk hoger belang van de kinderen in België werd bij gebrek aan het horen van de verzoeker niet in concreto onderzocht.

Gezien de beslissing dit niet aangeeft, wenst de verzoeker bij deze aan te geven dat hij is getrouwd met [L.F.] [...].

De verzoeker heeft samen met zijn echtgenote vier kinderen, waarvan er twee meerderjarig zijn en twee minderjarig zijn. Het jongste kind is geboren in Gent.

De kinderen zijn:

- [L.D.] [...]*
- [L.M.] [...]*
- [L.D.] [...]*
- [L.C.] [...]*

De verzoeker, zijn echtgenote en de 4 kinderen wonen als één gezin samen.

b) De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat alle gezinsleden het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft als enige het bevel bijlage 13quinquies gekregen.

De bijlage 13quinquies is bovendien enkel aan hem gericht. Hij meent te kunnen opmerken dat de bijlage 13quinquies weliswaar aan verzoeker het bevel geeft maar hij ziet niet dat dit bevel eveneens is gericht aan zijn zoon [D.], die samen met verzoeker een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Zijn zoon [D.] heeft bovendien een verblijfsmachtiging aangevraagd als student – zie stuk 6.

c) De Dienst Vreemdelingenzaken stelt verder met betrekking tot de scholing dat de Dienst Vreemdelingenzaken in toepassing van de omzendbrief van 29.04.2003 (gewijzigd door de omzendbrief van 02.01.2016) kan beslissen dat een eerste verwijderingsmaatregel, genomen in de periode vanaf het begin van de paasvakantie tot het einde van het schooljaar opgeschort wordt tot het einde van het schooljaar.

Deze motivering miskent de belangen van de schoolgaande kinderen. De bijlage 13quinquies is immers afgegeven voor de paasvakantie zodat de kinderen van de verzoeker geen beroep kunnen doen op de opschorting voorzien in de omzendbrief.

De verwijzing naar deze omzendbrief biedt dus geen garanties voor de lopende scholing van de kinderen aangezien zij niet voldoen aan de voorwaarden geschetst in deze omzendbrief. Dit is schrijnend te noemen gezien de concrete scholing van de 2 oudste kinderen.

De [...]oudste dochter [M.] nog steeds school in het middeljaar. Zij volgt het 6de jaar zorgkundige (gezondheidszorg) aan de [...]. Het zou dus een manifeste inbreuk uitmaken op haar privéleven indien zij thans haar laatste jaar zorgkundige niet zou kunnen afwerken.

De jongste zoon [D.], is nog minderjarig en loopt eveneens nog steeds school in België. Hij zit in het 5de middelbaar. Hij volgt decor en étalage [...]. Ook de minderjarige [D.] zal vrij snel zijn middelbaar kunnen afronden. Ook met dit gegeven wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken in de bijlage 13quinquies geen rekening gehouden.

Volledigheidshalve kan eveneens waargenomen worden dat de oudste zoon [D.] student is aan de hoge school. Hij heeft een verblijfsmachtiging aangevraagd als student – zie stuk 6.

d) De beslissing om het grondgebied te verlaten die is genomen ten overstaan van de verzoeker is bijgevolg onmogelijk te verantwoorden. De beslissing schendt hierbij de artikelen 74/13 Vw, de artikelen 3 en 8 EVRM en de artikelen 7, 24 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13quinquies), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 11.02.2025, en ter kennis gebracht aan de verzoeker via aangetekende zending op datum van 11.02.2025 + 2 werkdagen, te schorsen en te vernietigen.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Verweerder heeft, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij reeds langer dan negentig dagen over een periode van honderdtachtig dagen in het Rijk verblijft. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nam om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerder heeft uiteengezet waarom hij meent dat voormelde elementen geen beletsel vormen om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – een bepaling die verzoeker ook geschonden acht – legt, zoals reeds gesteld, verweerder de verplichting op om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat verweerder deze verplichting heeft gerespecteerd. Hij motiveerde immers uitdrukkelijk waarom hij oordeelde dat het hoger belang van het kind, verzoekers gezins- en familieleven en zijn gezondheidstoestand de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staan.

Verzoeker voert in wezen aan dat verweerder onterecht oordeelde dat het hoger belang van het kind en zijn gezins- en familieleven geen belemmering vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij de bestreden beslissing in dit verband niet deugdelijk voorbereidde.

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat verweerder uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens door in de bestreden beslissing te verwijzen naar twee meerderjarige en twee minderjarige kinderen. Verzoeker geeft immers zelf herhaaldelijk aan een gezin te vormen met zijn echtgenote en vier kinderen, van wie er twee meerderjarig en twee minderjarig zijn en voegt aan zijn verzoekschrift ook een stuk waaruit kan worden afgeleid dat de oudste meerderjarige zoon op het ogenblik van de bestreden beslissing op hetzelfde adres als zijn ouders woonde. Ook verzoekers grief dat in de bestreden beslissing niet wordt aangegeven dat hij is gehuwd mist feitelijke grondslag, aangezien verweerder uitdrukkelijk stelt dat verzoeker in België verblijft met zijn echtgenote en hun twee minderjarige en twee meerderjarige kinderen.

De partijen hebben voorts een verschillend standpunt inzake de vraag of verzoekers gezinsleden op het ogenblik van de bestreden beslissing eveneens waren onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten. De aan de Raad voorgelegde stukken bieden in dit verband geen uitsluitel, maar verzoeker betwist in elk geval niet dat op 11 februari 2025 geen van zijn gezinsleden wettig op het grondgebied verbleef. Met zijn uiteenzetting toont hij bijgevolg niet aan dat verweerders argumentatie, dat de bestreden beslissing er niet toe leidt dat hij van zijn gezinsleden dreigt te worden gescheiden of dat enig beschermd gezinsleven op het Belgisch grondgebied in het gedrang wordt gebracht, incorrect is.

Inzake het hoger belang van het kind heeft verweerder in de eerste plaats opgemerkt dat het in het hoger belang van de kinderen is om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad benadrukt dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang van de kinderen is om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun minderjarige kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden.

Het betoog van verzoeker dat zijn kinderen schoolgaand zijn en de bestreden beslissing hun belangen miskent, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verweerder heeft immers uitdrukkelijk toegelicht dat het recht op onderwijs niet absoluut is en niet automatisch een recht op verblijf geeft, en dat de betrokken vreemdeling de bewijslast draagt om aan te tonen dat zijn kinderen bij een verwijdering geen toegang zouden hebben tot het onderwijs in het land van herkomst. Verzoeker maakt in zijn middel niet op onderbouwde wijze aannemelijk dat zijn schoolgaande kinderen geen toegang zouden hebben tot onderwijs in Albanië, het land waarvan zij de nationaliteit hebben, dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in dit land, of dat zij tijdens een reeds begonnen schooljaar in dat land niet meer zouden kunnen instappen om het

schooltraject dat elders werd begonnen voort te zetten. Om die reden kan ook niet worden vastgesteld welk belang verzoeker heeft bij zijn grief betreffende de omzendbrief van 29 april 2003, zoals gewijzigd op 2 januari 2016.

Op basis van verzoekers uiteenzetting kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verweerder er van had moeten uitgaan dat verzoekers schoolgaande kinderen hun schooltraject niet zouden kunnen voortzetten en afmaken bij een terugkeer naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, en kan evenmin worden geconcludeerd dat verweerder de situatie van de kinderen in België niet deugdelijk zou hebben onderzocht.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten – dat de rechten van het kind waarborgt –, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.3. Verzoeker kan tevens niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat, indien verweerder hem nog aanvullend had gehoord inzake de scholing van zijn kinderen, de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben. Door in zijn verzoekschrift louter in algemene termen aan te geven dat zijn kinderen in België naar school gaan, zonder toe te lichten waarom deze scholing niet in Albanië verkregen zou kunnen worden, toont verzoeker niet aan dat hij bij een extra gehoor bijkomende informatie betreffende de scholing van zijn kinderen zou hebben kunnen verstrekken waarvan verweerder nog geen kennis had, en die hem ervan zou kunnen hebben weerhouden om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Zoals reeds gesteld heeft verweerder immers uitdrukkelijk aangegeven – en dit is geenszins kennelijk onredelijk – dat hij de gezinseenheid wenst te laten primeren, en dat het loutere feit dat de kinderen schoollopend zijn niet automatisch aanleiding geeft tot het verkrijgen van een recht op verblijf.

Een schending van het hoorrecht die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen leiden, kan niet worden vastgesteld.

3.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden benadrukt dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten. De bestreden beslissing, die geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf, kan daarom niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde gevallen. Daarnaast moet worden geduid dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat het gezinsleven van verzoeker in het gedrang komt, aangezien niet wordt betwist dat geen van de leden van verzoekers kerngezin op het ogenblik van de bestreden beslissing een wettig verblijfsrecht in België genoot. De Raad dient ook te onderstrepen dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen ernstig wordt geraakt. Waar hij erop wijst dat zijn kinderen in België naar school gaan, kan het volstaan te herhalen dat niet blijkt dat deze kinderen in Albanië niet naar school kunnen gaan. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten – dat eenzelfde inhoudelijke bescherming biedt als voormelde verdragsbepaling – blijkt niet.

3.2.5. Daar het vaststaat dat verzoeker een vreemdeling is die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en niet blijkt dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag van toepassing zijn, diende verweerder in casu over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan geen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.2.6. Verzoeker laat voorts na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij meent dat artikel 33 van het Handvest van de grondrechten en “het beginsel van de menselijke waardigheid” zijn

geschonden. Zijn loutere verwijzing naar dit wetsartikel en naar dit beginsel, zonder nadere relevante toelichting, laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring te worden verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zes-entwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK